

Издихайки съ тежъкъ стонъ?
 И зашто онъ сръдце давить? —
 Да разбудить насъ отъ сонъ.
 Пѣить за народность, пѣить
 За баштина и любовь,
 И насъ слънце да огрѣить
 И да никнуть животъ новъ.
 Да не гонимъ ми народно,
 Все што етъ драго намъ,
 Все што свето, домородно,
 Што дѣдови дали намъ.
 Да не мразимъ да не гонимъ,
 Наша света старина,
 Некъ расждимъ, нека спомнимъ
 И за наша бѣднина. —
 Просякъ, твой гласъ кой го слушать.
 Гусла хвърли, замлъкни.
 Моди нека губятъ, душать
 Въ наше вѣме, въ наши дни.

Р. Жинзивовъ.

ВДОВИЦА.

I

Ношть е ужасна, зима, студена,
 По поле вѣтръ, буря, голѣма;
 Всякой се крие въ подслонъ да иди.
 Домашни свои млади да види.
 А кой ште съ мене заедно да идимъ
 Тамъ въ една кѣшта нѣшто да видимъ.
 О, жално, жално е това нѣшто,
 Българинъ често страдай тѣй тежко.

II

На край отъ село кѣштица мала,